

Evanghelia veșnică

Pentru studiul din această săptămână, citește: Evrei 4:2; Psalmii 130:3,4; Luca 15:11-32; Romani 3:24-26; Evrei 10:1-4; Apocalipsa 14:12.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Domnul mi Se arată de departe: «Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea!»” (Ieremia 31:3)

Pe parcursul studiului Epistolei lui Iacov, am abordat o serie de teme care fac trimitere la Evanghelie și am comparat afirmațiile apostolului cu cele ale altor scriitori biblici. Deși nu a fost întotdeauna ușor să armonizăm afirmațiile sale cu alte părți ale Scripturii, mai ales în ceea ce privește tema centrală a Evangheliei, am observat totuși că ele se armonizează. Aspectul acesta este foarte important, deoarece Evanghelia este temelie misiunii noastre (Apocalipsa 14:6).

În studiul din această săptămână, ne vom opri asupra câtorva întrebări legate de „Evanghelia veșnică” sau, altfel spus, de mântuirea prin credință, o învățătură regăsită pretutindeni în Biblie, inclusiv în Epistola lui Iacov.

Ideea principală care merită să fie reținută este aceea că Biblia nu se contrazice pe ea însăși, mai cu seamă în ce privește învățătura despre mântuire. Ne-am propus să încheiem acest trimestru cu un studiu despre modul în care este prezentată Evanghelia în Biblie, cu scopul de a încadra mai bine Epistola lui Iacov în tabloul general al planului lui Dumnezeu de răscumpărare a oamenilor.

Citește Evrei 4:2. Versetul acesta conține câteva afirmații interesante. În primul rând, „Vestea bună” sau Evanghelia a fost propovăduită și în perioada Vechiului Testament. În al doilea rând, ea a fost propovăduită atunci la fel ca în perioada Noului Testament. Nu ni se dă de înțeles că ar exista vreo diferență în ce privește mesajul sau „cuvântul” în sine. În al treilea rând, nu mesajul a avut o problemă, ci modul în care a fost auzit. Și astăzi se întâmplă la fel: oamenii aud aceeași Evangheligie, dar o înțeleg foarte diferit. Cât de important este să ne supunem cu credință deplină învățaturii din Cuvânt pentru ca, atunci când este prezentată Evanghelia, noi să o auzim bine!

1. Studiază următoarele pasaje și notează pe scurt „Vestea bună”, Evanghelia prezentată de fiecare:

Geneza 3:15 _____

Exodul 19:4-6 _____

Psalmii 130:3,4; 32:1-5 _____

Isaia 53:4-11 _____

Ieremia 31:31-34 _____

Ai observat că toate transmit unul și același mesaj? Dumnezeu intervine ca să ne mântuiască; El ne iartă păcatele și pune în noi „vrăjmășie” față de păcat, astfel încât să fim ascultători. Unul singur a murit pentru mulți, a purtat fărădelegile noastre și îi socotește neprihăniți pe cei care nu merită. Noul legământ este diferit de vechiul legământ fiindcă Legea este scrisă în inimă, iar Dumnezeu nu-Și mai aduce aminte de păcatele noastre (Evrei 8:12). Într-un cuvânt, iertarea ne este oferită „la pachet” cu nașterea din nou: îndreptățirea și sfințirea sunt soluția lui Dumnezeu la problema păcatului. Mesajul întregului Vechi Testament este același: noi am păcătuit, dar Dumnezeu ne iubește și a făcut tot posibilul să ne scape de păcat.

Ce putem face, ca popor care crede în importanța păzirii Legii, pentru a ne feri de concepția greșită că putem fi socotiți neprihăniți prin respectarea Legii? De ce suntem tentați să credem acest lucru?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să observe că parabola fiului risipitor vorbește despre harul lui Dumnezeu manifestat față de copiii Săi îndărătnici.

La nivelul sentimentelor: Să accepte cu toată inima darurile îndurării și harului lui Dumnezeu.

La nivel practic: Să privească la Dumnezeu ca la un Tată iubitor, care îi așteaptă pe copiii Săi cu brațele deschise.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Durerea fiului

- A. Explică în ce mod ne descoperă pilda fiului pierdut natura harului lui Dumnezeu oferit omului.
- B. Ce trebuie să se întâmple în inima fiului risipitor înainte de a se întoarce acasă? De ce?

II. Sentimente: Dragostea Tatălui

- A. Ce îți spune reacția tatălui din parabolă față de fiul pierdut, la întoarcerea acestuia acasă, despre profunzimea și intensitatea iubirii lui Dumnezeu pentru tine?
- B. Cum Îi poți permite lui Dumnezeu să locuiască în inima ta, astfel încât să fii o binecuvântare pentru alții?

III. Practic: Furia fratelui mai mare

- A. Ce putem face pentru a ne feri de ispita de a nutri resentimente față de frații sau surorile de credință care se îndepărtează de Dumnezeu și apoi se întorc la El?
- B. Cum te ajută istoria fiului pierdut să îi iubești pe oameni la fel cum te iubește Dumnezeu pe tine?

Rezumat: În fiecare secundă din viața noastră, Dumnezeu Își pune la lucru toată puterea, tot harul și toată mila pentru a ne readuce în armonie cu El.

Unora le este foarte dificil să găsească Evanghelia chiar și în cele patru Evanghelii! Învățăturile Domnului Isus ni se pot părea legaliste dacă nu suntem atenți la întregul mesaj. Pe vremea Sa, majoritatea evreilor considerau că stăteau bine cu Dumnezeu. Ei susțineau serviciile de la templu prin achitarea taxei cerute și prin aducerea de jertfe corespunzătoare. Se abțineau de la mâncare necurată, își supuneau copiii ritualului circumciziei, respectau zilele de sărbătoare și Sabatul și, în general, se străduiau să păzească legea așa cum îi învățau conducătorii lor religioși. Dar a venit Ioan și a început să strige: „Pocăiți-vă!” și „Primiți botezul!”. Apoi, Isus le-a spus că aveau nevoie să se nască din nou (Ioan 3:3,5) și că neprihănirea lor trebuie să întreacă neprihănirea cărturarilor și a fariseilor. Cu alte cuvinte, Isus le-a spus: „Vă lipsește ceva. Faptele nu sunt suficiente!”

2. Cum este ilustrată Evanghelia în parabolele din Luca 15:11-32 și 18:9-17?

În parabola din Luca 15, fiul risipitor este pierdut, dar nu știe lucrul acesta. Cu timpul, el începe să înțeleagă dragostea tatălui și să-și dorească să se întoarcă acasă. La un moment dat, lasă mândria la o parte și se întoarce în speranța că va fi acceptat ca servitor. Dar tatăl îi face o primire neașteptat de călduroasă. În final, relația lui cu tatăl nu este doar restaurată, ci de-a dreptul transformată! O astfel de schimbare de situație întâlnim și în parabola din Luca 18: fariseul „neprihănit” nu este luat în seamă de Dumnezeu, în vreme ce vameșul „păcătos” nu numai că este ascultat de Dumnezeu, ci pleacă de la templu socotit neprihănit, iertat și eliberat de vină.

Ambele parabole ne ajută să-L cunoaștem mai bine pe Dumnezeu ca Tată iubitor, care îi acoperă cu haina neprihănirii Sale pe păcătoși. Când a luat paharul cu must și a spus: „Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor”, Domnul Isus a arătat că El era adevăratul Miel de Paște și că urma să sufere moartea pe care o meritam noi (Matei 26:28; Marcu 10:45). Noi nu mai trebuie să plătim nimic pentru mântuirea noastră, fiindcă El a plătit totul.

Ce speranță îți transmite fiecare dintre aceste parabole? Te regăsești în vreunul dintre oamenii descriși aici? Ce îți spune lucrul acesta despre schimbările pe care ai nevoie să le faci în viața ta spirituală?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE!

Pasajul central: Luca 15:11-24

Ideea centrală pentru creștere spirituală: În fiecare secundă din viața noastră, Dumnezeu Își pune la lucru toată puterea, tot harul și toată mila pentru a ne readuce în armonie cu El.

Subliniază în cadrul studiului importanța raportării la Dumnezeu ca la un Tată iubitor, care ne așteaptă cu brațele deschise, gata să ne primească înapoi.

Activitate introductivă: Gândește-te la o situație în care ai plecat de acasă pentru mai mult timp. De ce ai plecat? Poate că te-ai dus într-o tabără, poate că ai plecat la facultate sau poate că ai făcut o călătorie în interes de serviciu. Referindu-te la cât mai multe dintre simțuri (auz, văz, miros, pipăit), descrie ce ai simțit când ai pășit din nou pragul casei.

De discutat: În ce mod te ajută această experiență să înțelegi mai bine cum s-a simțit fiul risipitor la reîntâlnirea cu tatăl lui? Dar să înțelegi mai bine dragostea necondiționată a Tatălui ceresc pentru tine?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Reliefează trăsăturile sufletești ale tatălui din parabolă, așa cum reies ele din scena în care acesta aleargă în întâmpinarea fiului său. Subliniază ideea că Dumnezeu este mereu gata să ne primească la Sine cu compasiune, să ne acopere cu iertarea Sa și să ne vindece prin îndurarea Sa.

Comentariu biblic

I. Fiul pierdut

(Revezi împreună cu grupa Luca 15:11-24 și Romani 3:24-26.)

Ca ființe căzute, cu un trecut pătat de păcat și cu înclinația de a recădea în păcat, noi avem zi de zi o nevoie profundă după puterea restauratoare și regeneratoare a harului divin. Istoria fiului pierdut din Luca 15 ia exegeza harului, așa cum este ea prezentată în Romani 3:24-26, și o ilustrează într-o relatare profund impresionantă despre ce înseam-

Ca toți evreii din vremea sa, apostolul Pavel considera că starea lui spirituală era bună. Însă, când L-a cunoscut pe Domnul Isus, „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2:20), a înțeles că nu era mântuit, ci pierdut; că nu era slujitorul lui Dumnezeu, ci dușmanul Lui; că nu era neprihănit, ci era cel dintâi dintre păcătoși. „Solzii” i-au căzut de pe ochi și a văzut Vechiul Testament într-o nouă lumină. Revelația lui Dumnezeu (cea dată personal și cea dată prin Scriptură) i-a schimbat inima și viața pentru totdeauna. Fără o cunoaștere deplină a experienței convertirii lui, nu putem înțelege bine epistolele sale.

3. Citește 2 Corinteni 3:14-16, ținând cont de considerațiile de mai sus, apoi versetele 2-6. Care este, potrivit lui Pavel, pasul esențial spre mântuire?

Însemnătatea vechiului legământ devine clară „ori de câte ori cineva se întoarce la Domnul”. Domnul Isus este calea spre mântuire. Totul începe și se sfârșește cu El. Pentru israeliții de odinioară, care s-au bizuit pe puterea lor de a asculta de Lege, vechiul legământ a fost un instrument al morții, pentru că „toți [oamenii] au păcătuit” (Romani 3:23), inclusiv israeliții, iar Legea nu putea decât să-i condamne (2 Corinteni 3:7). Însă noul legământ este un instrument al vieții, iar credincioșii sunt „epistola lui Hristos, scrisă... cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table din piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne” (versetul 3).

4. Cum definește Pavel Evanghelia? Ce anume primim prin credința în Hristos? Romani 1:16,17; 3:24-26

Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea *tuturor celor care cred*. Pe temeiul meritelor Domnului Hristos, noi primim neprihănirea „pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință” (Romani 1:17). Putem descoperi sensul acestei afirmații în Romani: prin Hristos Isus, avem *răscumpărarea* (Dumnezeu ne-a răscumpărat plătind prețul pentru păcatele noastre), *neprihănirea* (suntem eliberați de vinovăție și făcuți curați prin har) și *iertarea* (Dumnezeu ne primește înapoi și „uită” păcatele noastre). Prin jertfa Domnului Isus, Dumnezeu și-a descoperit neprihănirea, socotindu-l neprihănit pe cel care crede în Isus.

nă pentru Dumnezeu să îi acorde har păcătosului pocăit și despre ce înseamnă pentru păcătos să îl primească. După cum se arată în studiu, relația dintre tată și fiul lui îndărătnic nu este doar restaurată, ci schimbată radical. Să ne oprim asupra momentelor principale ale relației pentru a identifica diferitele aspecte ale harului în acțiune, pentru a cunoaște mai bine dorința lui Dumnezeu de a reface relația noastră ruptă cu El, de a ne schimba viața și de a ne readuce într-o comuniune neîntreruptă cu El.

Înainte de a se putea reîntâlni cu tatăl său, fiul trebuie să ajungă într-un punct în care să-și recunoască starea de om pierdut și căzut. Ca să își dea seama că este pierdut, trebuie să piardă totul. Trebuie apoi să treacă printr-o perioadă de foamete. Cadrul în care se desfășoară acțiunea acum reflectă starea lui sufletească: trupul și sufletul lui suferă de foame; el tânjește cu trupul și cu sufletul după harul lui Dumnezeu. Însă foamea este numai începutul durerilor sau factorul catalizator pentru tot ce va avea de îndurat pentru a se schimba. Ca să înțeleagă că este pierdut, trebuie să ajungă la ruină și la disperare. Își pierde averea printr-o viață destrăbălată. Își pierde prietenii după ce-și cheltuiește banii. Își pierde statutul, respectul de sine, până acolo încât „mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii” (versetul 16).

Zăcând în noroi laolaltă cu porcii, fiul cel mic „și-a venit în fire și a zis: «... Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: 'Tată am păcătuیت împotriva Cerului și împotriva ta și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.'» Și s-a sculat și a plecat la tatăl său” (versetele 17-20). Când devenim conștienți că suntem afundați în păcat, nu putem face decât un singur lucru: să ne ridicăm de acolo și să mergem la Tatăl.

În explicația pe care o dă harului, Romani 3:24-26 întrebuițează un vocabular asemănător pentru a descrie restaurarea noastră sau ridicarea noastră prin harul nemeritat al lui Dumnezeu: „Și sunt socotiți neprihăniți [sunt îndreptățiți, sunt aduși într-o poziție corectă față de Dumnezeu] fără plată, prin harul Său [prin favoarea și mila Sa nemeritată], prin răscumpărarea, care este [oferită] în Hristos Isus” (versetul 24). Menționarea faptului că fiul pierdut își spune: „Mă voi scula” și a faptului că se scoală și pleacă la tatăl său, ne dezvăluie câteva aspecte

În Evrei 8:1,2,6 se declară că noul legământ este „mai bun” decât cel vechi. De ce? Vechiul legământ a fost oare nedesăvârșit? De fapt, problema nu era legământul în sine, ci modul în care s-au raportat israeliții la el.

5. Ce probleme legate de vechiul legământ sunt amintite în Evrei 7:19; 8:9; 10:1-4?

Mai întâi, israeliții „n-au rămas” în legământul lui Dumnezeu, au fost neascultători și s-au răzvrătit. În plus, în vechiul legământ, era imposibil ca sângele animalelor aduse ca jertfă să șteargă păcatele (Evrei 10:4). Numai jertfa adusă de Hristos „o dată pentru totdeauna” a putut face ispășire pentru păcate, inclusiv pentru cei din vechiul legământ (Evrei 10:10; 9:15), deoarece „Legea n-a făcut nimic desăvârșit”. Dar, prin noul legământ, „se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu” (Evrei 7:19).

De fapt, noul legământ nu este chiar „nou”, întrucât planul de mântuire s-a întemeiat dintotdeauna pe moartea lui Hristos, „Mielul junghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8 în engl.; vezi și Ieremia 32:40; Evrei 13:20,21; Ioan 13:34). „Legământul harului nu este un adevăr nou, fiindcă el a existat în mintea lui Dumnezeu din veșnicie. De aceea este numit «legământul veșnic».” – Ellen G. White, *The Faith I Live By*, p. 77

Experiența lui Pavel ne arată ce se întâmplă când ne întoarcem la Domnul. Când intrăm în legământul veșnic, Dumnezeu ne promite: „Le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine” (Ieremia 32:40). Fără credință, jertfele ajunseseră să fie privite ca un mod de achitare a prețului păcatului. Dar, când ne uităm „cu luare-aminte” la Isus, care „a suferit crucea, a disprețuit rușinea” și „a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine” (Evrei 12:2,3), descoperim costul imens al păcatului și vestea bună că prețul a fost plătit de Altcineva „prin sângele legământului celui veșnic” (13:20). „Noul” legământ ne schimbă total perspectiva. Un exemplu este porunca de a ne iubi unii pe alții, care este o poruncă „nouă” doar în ce privește modul în care trebuie să ne iubim unii pe alții: în vechiul legământ porunca era de a ne iubi aproapele *ca pe noi înșine*, în noul legământ, porunca este să ne iubim unii pe alții *așa cum ne-a iubit Domnul Isus*.

Cum putem învăța să îi iubim pe oameni așa cum ne-a iubit Domnul Isus pe noi?

profunde ale harului în acțiune, așa cum este el prezentat în Romani: harul răscumpărător al lui Dumnezeu ne curățește, ne ridică din mocipla păcatului, ne face să fim socotiți neprihăniți (drepecți) înaintea lui Dumnezeu și ne permite să stăm în prezența Sa liberi de păcat și de condamnare.

Totuși, după cum harul acesta este făcut posibil numai prin jertfa lui Isus (potrivit pasajului din Romani), tot la fel refacerea relației noastre cu Dumnezeu este posibilă numai prin jertfă (potrivit pildei fiului pierdut din Luca). Vițelul cel îngrășat trebuie să moară. El este jertfit pentru masa festivă și mesenii se ospătează din carnea lui. El moare pentru ca familia reunită să poată sărbători, dar moartea lui ne aduce aminte că primirea noastră cu bucurie înapoi la Tatăl în cer se datorează faptului că Fiul Său a murit aici, pe pământ.

Un alt aspect care merită remarcat în parabolă este mânia fiului mai mare la auzirea veștii că fratele lui s-a întors acasă. Observă ce cuvinte folosește moștenitorul cu referire la fiul risipitor: nu îi spune „fratele meu”, ci „acest fiul al tău”. Adam folosește cuvinte similare cu referire la Eva atunci când Dumnezeu îi cere socoteală pentru fapta lui: nu o numește „soția mea”, ci „femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine” (Geneza 3:12)!

O astfel de exprimare este acuzatoare și creează o distanță între oameni. Ea ne separă pe unii de alții, arătând că noi ignorăm faptul că suntem frați și că suntem răspunzători unii pentru alții (atât pentru frații noștri de credință, cât și pentru semenii noștri, în general). Este limbajul justificării. Moștenitorul se întărește de mânie, deoarece acțiunile tatălui de repunere în drepturi a fiului cel mic îi spulberă complet ideea atât de îndrăgită că a „câștigat” moștenirea prin faptele lui bune, prin slujirea lui impecabilă. Faptul că fiul mai mic se întoarce și primește din nou însemnele de moștenitor după ce și-a risipit partea de avere demontează pentru totdeauna concepția greșită că mântuirea ar fi prin fapte.

De discutat: Ce simbolizează plecarea fiului mai mic de acasă? Ce trebuie să se întâmple mai întâi în viața lui pentru a-și veni în fire și a se întoarce acasă? Cum reacționează tatăl când fiul pierdut se întoarce acasă? Ce gesturi ale tatălui ne vorbesc despre har? Cum reacționează fiul cel mare la vestea întoarcerii fratelui său? Ce ne spune aceasta

Citește Apocalipsa 10:7. Textul acesta și cel din 14:6 sunt singurele locuri din Apocalipsa unde se amintește despre vestirea Evangheliei sau a Vestii bune (în greacă, „vestea bună vestită” este *euangelizō*, „a proclama vestea bună”). Ca adventiști de ziua a șaptea, noi acordăm o importanță deosebită acestor pasaje care prezintă chemarea și misiunea noastră. Dumnezeu ne-a încredințat într-un mod special nouă, și nimănui altcuiva, misiunea de a proclama „Evanghelia veșnică”.

Evanghelia este una și aceeași de la Geneza până la Apocalipsa. Și Legea este una și aceeași. Legământul este unul și același. Isus, Pavel și Iacov declară cu toții că Evanghelia propovăduită de ei este aceeași Evanghelie în care a crezut Avraam (Ioan 8:56; Romani 4:13; Iacov 2:21-23). Unii nu pot fi de acord cu această afirmație, pentru că ei îi dau Evangheliei o definiție mai îngustă decât cea dată de Scriptură. Totuși credința care l-a făcut pe Avraam să asculte a luat naștere prin faptul că el a văzut jertfa lui Isus. Noi nu avem nevoie să îmbinăm credința cu faptele ca să fim mântuiți. Credința este suficientă, dar ea nu trebuie să fie doar o simplă convingere intelectuală (pe care o au și demonii) și nici o încumetare (cerem împlinirea făgăduințelor fără să ne conformăm condițiilor mântuirii), ci trebuie să fie o credință dovedită prin fapte.

6. Citește Apocalipsa 12:17 și 14:12. De ce păzirea poruncilor este amin-tită alături de ținerea mărturiei și a credinței lui Isus Hristos?

În timpul sfârșitului, va fi hotărâtor răspunsul la întrebarea: Cui să mă închin și de cine să ascult? Dumnezeului care „a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7) sau fiarei și icoanei ei? Ascultarea de porunci (inclusiv de cea referitoare la ziua de odihnă) prin credința în Isus îi caracterizează pe cei care rămân credincioși până la sfârșit. Adevărata religie cere atât credința, cât și ascultarea.

„Deși adesea batjocoriți și persecutați, au existat permanent oameni care au susținut perpetuitatea Legii lui Dumnezeu și obligația sfântă de a păzi Sabatul creației. Aceste adevăruri, așa cum sunt ele prezentate în Apocalipsa 14 în legătură cu «Evanghelia veșnică», vor caracteriza biserica lui Hristos în perioada premergătoare venirii Sale. Căci, în urma întreitii solii îngerești, se face anunțul: «Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.»” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 454

despre pericolul la care ne expunem dacă socotim că mântuirea este prin fapte?

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

Ajută-i pe membrii grupei să aplice principiile harului, așa cum sunt prezentate în parabola fiului risipitor, la situațiile cu care se confruntă zilnic.

Întrebări aplicative

Parabola fiului pierdut nu este numai o ilustrare a dragostei lui Dumnezeu pentru noi, ci și o mustrare a împietririi inimii unui frate de credință față de un alt frate de credință. Cum ne poate ajuta propria experiență a convertirii să ne ferim de atitudinea fiului mai mare din parabolă?

În ce aspecte ale vieții te porți față de Dumnezeu la fel cum s-a purtat fiul cel mic cu tatăl său? În ce privințe te porți cu frații de credință cum s-a purtat fiul cel mare cu fratele lui? Ce principii putem desprinde din această pildă referitor la întoarcerea la Dumnezeu și la acceptarea lucrării Sale în viața noastră, astfel încât să-i iubim pe oameni așa cum ne iubește El pe noi?

4. SĂ TRECEM LA ACȚIUNE!

Încurajează-i pe membrii grupei tale să nu uite că, oricât de afundați am fi în păcat, Dumnezeu ne poate ridica de acolo și nu va înceta să ne aștepte să ne întoarcem la El.

Activitatea 1: Închideți cu intonarea imnului „Dulcea chemare” (nr. 461) sau cu alt imn care vorbește despre invitația Domnului Isus de a ne întoarce la El.

Activitatea 2: Dați un final parabolei fiului risipitor. Familia sărbătorește întoarcerea fiului pierdut, dar nu toată lumea este fericită. Fiul cel mare nu vrea să se alăture mesei festive. Parabola se încheie cu explicațiile date de tată. Încercați să vă imaginați ce s-a întâmplat mai departe, când cei doi frați s-au întâlnit față în față. Au reușit cuvintele tatălui să-i înmoaie inima și să îl convingă pe fiul mai mare să îl accepte pe fratele său mai mic?

Citește din *Evenimentele ultimelor zile* de Ellen G. White, capitolul „Strigătul de la miezul nopții”, p. 198-202.

„Avem nevoie să atingem un standard mai înalt, să mergem înainte și să ne revendicăm înaltele noastre privilegii. Ar trebui să umblăm smeriți cu Dumnezeu, să nu ne fălim că am avea un caracter desăvârșit, ci să revendicăm, cu credință simplă, fiecare făgăduință din Cuvântul lui Dumnezeu; fiindcă ele sunt pentru cel ascultător, nu pentru călcătorul Legii lui Dumnezeu. Noi să credem pur și simplu în mărturia lui Dumnezeu și să ne bazuim în întregime pe El și atunci va fi înlăturată orice posibilitate de a ne înălța pe noi înșine sau de a ne mândri. Noi suntem cu adevărat mântuiți prin credință, dar nu printr-o credință pasivă, ci prin credința care lucrează prin dragoste și care curățește sufletul. Mâna lui Hristos poate ajunge la cel mai mare păcătos și îl poate întoarce de la nelegiuire la ascultare; dar nu există creștinism atât de înalt, încât să se ridice deasupra cerințelor Legii sfinte a lui Dumnezeu. Acesta s-ar afla dincolo de puterea lui Hristos de a ajuta, s-ar afla în afara învățăturilor Sale și a exemplului Său; căci El spune: «Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui», iar toți aceia care Îl urmează pe Hristos vor asculta de Legea sfântă a lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Signs of the Times*, 31 martie 1890

Întrebări pentru discuție

1. Discutați despre felul în care pun accentul pe Evanghelie Domnul Isus, Iacov și Pavel, precum și despre asemănările și deosebirile dintre învățăturile lor. Cum le putem armoniza și îmbina în așa fel, încât să fim feriți de legalism și de credința în harul ieftin?
2. Ce făgăduințe legate de vestea bună a mântuirii poți invoca în rugăciune când ești descurajat din cauza stării tale spirituale? De ce ai motive să nu renunți, nici chiar în ceasurile cele mai întunecate? Care este secretul care te ferește de resemnare?
3. Cele trei solii îngerești fac legătura între calitatea de Creator a lui Dumnezeu și cea de Răscumpărător. La fel și Ioan 1:1-14. Cum ne ajută această relație să explicăm de ce este Sabatul elementul esențial al Legii lui Dumnezeu? Dar motivul pentru care el va constitui cauza principală a conflictului din zilele sfârșitului?

13. Sunteți arestați! (2)

Când am ajuns la centrul de detenție, am fost percheziționați și ne-au fost luate invitațiile. Ne-au fost cerute datele personale și am fost întrebați la ce școală învățăm. Polițistul ne-a lăsat să înțelegem că fapta noastră va fi raportată directorului școlii și șansele noastre de a intra la colegiu aveau să fie minime.

Între timp, sora noastră a ajuns la biserică și le-a povestit membrilor despre noi. Repetiția de cor s-a transformat imediat în întâlnire de rugăciune, credincioșii cerând protecția lui Dumnezeu asupra noastră.

Mama mea și pastorul au venit după noi în parc și au încercat să dea de urma noastră, dar nimeni nu știa unde ne duseseră. S-au dus apoi la sediul central al poliției și au cerut să li se spună unde eram. La început, polițiștii au spus că nu știau nimic, dar pastorul le-a cerut insistent adresa. După câteva apeluri telefonice, un polițist le-a spus că ne aflăm la centrul pentru minori, situat la o distanță de circa 2 km.

La centrul de minori, am fost trimiși într-o cameră. Am stat câteva ore acolo fără hrană și fără apă. Câteva dintre fete au început să plângă. Era spre apus și am început să cântăm ca să ne încurajăm. Apoi am auzit pe sală vocea mamei mele. Discuta cu polițistul care ne arestase.

După câteva minute, un alt polițist a venit la noi și ne-a spus că eram liberi. L-am rugat să ne dea invitațiile înapoi, dar ne-a spus că nu putea.

Pe drumul spre biserică, m-am oprit și am scos câteva invitații pe care le ascusesem bine în șosete. I-am explicat mamei și celorlalți că profitasem de clipele în care polițiștii nu erau atenți și am strecurat câte o invitație în pupitrele lor. Toți au râs cu poftă de isprava mea. Până la biserică, am oferit și invitațiile care îmi mai rămăseseră.

Când am intrat în locașul de închinare, am rămas surprinși de numărul mare de credincioși care se adunaseră să se roage pentru noi. Toți au ascultat relatarea noastră cu răsuflarea tăiată și, la sfârșit, au înălțat o nouă rugăciune, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru protecție. Noi ne-am rugat în mod special pentru polițistul care ne-a arestat și pentru cei care ne-au păzit, cerându-I Domnului să le îndrume pașii spre biserică, astfel încât să afle și ei mesajul libertății în Hristos.

Giovanni Zaldivar era în ultimul an de liceu când a avut această experiență. Vrea să devină inginer și să construiască biserici în Cuba.